

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 26 квітня 1986 року

№ 50 (3713).

Ціна 2 коп.

ПЕРЕБУДОВА: ТВОЯ ПРОПОЗИЦІЯ

У ногу з часом

Велика перебудова повинна початись з малого. А саме? Ще до XXVII з'їзду КПРС намітився чіткий курс на великі соціально-економічні перетворення. Скажімо, прискорення науково-технічного прогресу. Здавалося б комсомол давно повинен був перебудуватись у цьому плані. Як, скажімо, займатись питаннями науково-технічної творчості молоді в умовах сільського райкому? Ми не маємо не те що рекомендацій, а навіть плакатів. І взагалі, вимагаючи постійного оповіщення наочної агітації, ми не можемо підказати секретарям первинних, де купити плакати на комсомольську тематику. Сьогоднішні завдання на сьогодні, а не на завтра, коли

життя вимагатиме вирішення інших питань.

В. НОВОСАД,
другий секретар Добровеличківського РК ЛКСМУ.

Лідер чи анкета?

Кадрова проблема у комсомолі не нова. Проте, мабуть, ніколи вона не стояла так гостро, як сьогодні. Скільки паркань на формалізм у комсомольській роботі! А звідки він, чи не від формального підходу до вирішення

проблеми з проблем: кому бути комсомольським ватажком? Вік, партійність, освіта, стаж роботи — усе відповідає анкетним вимогам. Але ж немає в жодній анкеті запитання, чи є у людини бажання працювати (не просто за зарплату, а насамперед, за ідею!) чи зуміє вона, справившись. На жаль, в комсомолі сьогодні це не рідкість.

У нашому районі в колгоспі «Шлях Леніна» рік тому очолював комсомольську організацію Віктор Орел. Кандидатура підбиралася виключно за анкетними даними. І як наслідок — роботи в комсомольській організації ніякої. Зате теперішнього комсомольського ватажка Василя Панченка запропонували однокласники. Щого, що хлопець молодий і вищої освіти поки що не здобув, за минулий рік комсомольське життя у спілці активізувалось, ожило.

Т. АВРАМЕНКО,
другий секретар Онуфріївського РК ЛКСМУ.

«МИР — ПЛАНЕТИ»

Бібліотека-філіал № 17 місцевої централізованої бібліотечної системи разом з ЦН № 10 та клубом «Юність» члени клубу заводу організували пресконференцію «Ідеологія миру проти ідеології війни». Вів її лектор облас-

ної організації товариства «Знання» Г. М. Грінченко. На вечір прийшли працівники чавунноливарного заводу і молоді селища Нового. Вони з інтересом ознайомилися з книжковою виставкою «Мир планеті», що розповідає про те, як

Радянський уряд і весь народ нашої країни борються за мир на планеті. Старший бібліотекар філіалу № 17 Т. І. Гузовська зробила огляд книг. Закінчився вечір виступом колективу художньої самодіяльності клубу «Юність».

Наш кор.
м. Кіровоград.

До своєї кінцевої мети — одержати по 4000 кілограмів молока від кожної корови — Людмила Стоян іде впевнено. Нині вона уже одержала на корову по 1600 кілограмів. Людмила не тільки сама працює добре, вона допомагає набутти високої майстерності і своїй молодій колезі азербайджанці Салтанат Гадимовій. Тож і добрий надій молока по групі Салтанат становить нині 12,5 кілограма на корову.

На знімку: Людмила Стоян.

Фото М. САВЕННА.
Радгосп
«Маріампільський»,
Петрівський район.

АНОНС

«НА СВОЄМУ ГОРОДІ ПОСІЯВ БИ»

12 940 гектарів треба засіяти кукурудзою на зелений корм, силос і зерно в Новомірогородському районі. Зрозуміло, що кінцевий результат посіяного, зокрема, залежатиме від строків і якості сівби, оперативності. Цього року погодні умови склалися так, що практично одразу за сівбою ранніх прих, цукрових буряків треба сіяти кукурудзу.

«Польова летучка» в цьому районі була проведена у так званий проміжний період. У період, коли ранні зернові і цукристі були посіяні, а сівба кукурудзи тільки набирала темпів.

Колгосп імені Шевченка. В цьому господарстві кукурудзний клин складає 1440 гектарів — найбільший в районі. Як тут проходять весняно-польові роботи, які проблеми ще не вирішені? Цим та іншими питанням присвячені матеріали польової летучки «Молодого комуніста».

(Матеріали польової летучки «МК» читайте на 2-й стор.)

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Заслужений тренер УРСР М. І. РОМАНЕНКО:

«Сильний силою не хизується»

Про людину, котра займається спортом, постійно загартовує себе, проводить своє дозвілля на стадіоні, в спортзалі, туристичному поході, говорять: «Сильна і красива, не марнує своє життя на пусте, не викорчує чоловік собі візна чорною, знає його справжню ціну, тож дорожить ним. Так би хотіли». Та інколи серед спортсменів можна зустріти й такого, котрий не має авторитету. Бо обділений добротою, душевністю, почуттям такту, справжнім почуттям обов'язку громадянина, «Силою» намагає, а розуму не надбав». Ось чому фізичну підготовку майбутнього чемпіона не можна відокремлювати від морального виховання. Про це наша розмова з директором ДЮСШ обрання «Колоса», Заслуженим тренером УРСР Миколою Івановичем РОМАНЕНКОМ.

сичної боротьби. Ріс без батьків. Пустував. Довелось з ним багатьом працювати. Але злам в кращий бік настав — Володя закінчив машинобудівний технікум, потім інститут. Тепер він ведучий інженер на одному із заводів Краматорська, керує групою класичної боротьби в спортклубі — на громадських засадах. Культурна, вихована людина. Такий не випадає груди, хизуючись своїми нагородами.

А Леонід Шиманський — чемпіон центральної ради «Авангарду», закінчив Ленінградський університет, захистив кандидатську дисертацію. Філолог. Тепер працює в МДУ. На одному із столичних заводів займається соціологічними дослідженнями, виховною роботою з молодими робітниками. І я питаюся, що цей кіровоградець вибрав таку дорогу. Проросло і має скромне, маленьке зеренце, адже завжди нагадував: спорт — не професія, а захоплення, яке допомагає стати людині на повен зріст, щоб впевненіше йти до головної мети. І це почули також колишні мої учні, спортсмени-розрядники, почули і зробили для себе вибір — Г. В. Бугрева, скажімо,

став директором заводу «Гідросила», В. С. Язловецький захистив кандидатську дисертацію, очолює факультет фізвиховання педінституту. Про Валентина Сергієвича хочу сказати ще й таке. Він й досі не уявляє свого життя без спорту — то славився в Кіровограді як «морж», тепер як марафонець — постійний учасник багатьох легкоатлетичних

пробігів, щодня доїчі — вранці і ввечері — на алеях парку — пробіг для бацьдорості. Про нього не говорять: «Ой і прудкий, ой і завзятий!». А значиміше: «Культурна людина!».

КОР.: Делікі батьки стверджують, що спорт завважа їхнім дітям добре вчитись. А деякі спортсмени впевнені, що йому, чемпіону, все дозволено — в інституті зглянутись, поставити відмітку в заліковій книжці. Яку тут повинен зайняти позицію тренер?

РОМАНЕНКО: Передусім він має постійно підтримувати зв'язки з сім'єю і школою, цікавитись не лише тим, як вчиться його вихованець, а як він поводить себе на вулиці, як допомагає батькам, старшим, слабшим, меншим за себе. Знову я про те — не «дика» сила помилилася, зазнався, ковану ідучого та — вище всього. Та коли вже хлопець помилився, зазнався, ковану ідучого елексира міцнається, то все це треба нещадно викорчовувати. Але без злості, а з позиції душевності. От було в мене два юних борці — з школи № 27. Вчилися погано, порушували дисципліну, нічим не цікавилися. Деякі вчителі проти мене: «Ви ж зробите непоправиме —

таким неприборканим та ще й силою, уміння звалити ненавченого секретаря самозахисту». А директор школи вислухала мене і згодилась: «Геразд, грайте на тому, що вони люблять. Повинні ж вони чимось корисним зайнятись». І хлопці невдовзі виправились. Бо я обережно ставив перед ними умову: «Ледачкуватих, забіяк, прогульників на змагання не візьму, хоч на килимі ти мастак». Тому кажу: виховання треба починати з любові до доброї справи.

КОР.: З початківцями працювати легко і важко. Але тут знаєш, з чого починати ліпити майбутній красивий витвір. А як, що морально на стійкий спортсмен, який уже в збірній, у сесійній команді?

РОМАНЕНКО: Мені дуже неприємно, коли бачу, як на стадіоні футболіст ступає суперника, який ненавмисно штовхнув його, або хитро відібрав м'яч. Інший сперечається з арбітром. Це вже не по-спортивному. І що це за спортсмен, якщо він не має витримки, не вміє себе вести перед тисячами уболівальників, дає волю рукам чи казна що верзе? Це передусім повинен присікати тренер. А з ним і товариші по команді. Справжні товариші не потерплять помилок свого одноклубника. І треба уникати надмірного прославлення. Забив два-три голи — вже співають хлопцеві хвалу. Потім з'являються зазнайки, яким усе дозволено.

Скажу ще про одне зло — тягнуться до чарки деякі тренери, заглядають у неї спортсмени. Тут уже треба рубати цей відросток. Навідлидний Спиртче і цигарка — отрута для кожного. А для спортсмена — отрута смертельна, яка діє одразу. Я бачив, як на футбольному полі на перших хвилинах матчу в спортсмена змокріла футболка. Не від напруги. Змокрів хлопець, який пив за день до гри вино. А ті, що випивають, слабкі фізично і волею. У п'яниці немає впевненості. То як же він дійде до завидної висоти? Висоти беруть сильні духом, натреновані і готові завжди до випробувань. Сильні пройнуть всюди — без показовості. Слава потім буде, але вона не зупинить людину, котра вихована в душі високого устремління до красивого, високого, доброго.

Розмову вів М. ШЕВЧУК.

КОР.: Я знаю, що багато з ваших вихованців сибрали завидну дорогу в житті завдяки своїй зібраності, наполегливості...

РОМАНЕНКО: Помилуються ті молоді тренери, які повчають своїх вихованців: «Станеш чемпіоном, майстром спорту — далеко підеш. Можеш потім тренером працювати. Та й в будь-який вуз тебе приймуть навіть з трійками». Або: «От на кого рівняйся — на київських динамівців, хоч надривається, зате все має — квартиру, дачу, автомашину...». Ой як

СЕКРЕТАР партійної організації господарства В. А. ПЛАХОТНИК:

Не секрет, що стислі строки сівби передбачають високу напругу соціалістичного змагання. Цього року вирішено остаточно оцінку роботи давати за кінцевими результатами. Але ж це не означає, що в період сівби партійні, профспілкові і комсомольські активісти повинні сидіти склавши

своєгосподарських кампаній. Ось і цього року крупським механізаторам допомагали сіяти.

Ланковий КМК механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи тракторної бригади № 1 Петро БОЙКО:

Наше зобов'язання — зібрати по 50 центнерів зерна кукурудзи з кожного із 550 гектарів. Чи виконаємо ми його? Гарантії дати не може.

жим оком бачу: роботи для мене буде чимало. Вимоги агротехніки на сівбі буряків дотримувались погано, і тепер мене не дивує тутешня низька врожайність цукрових.

Згоден з механізаторами: пора починати сіяти кукурудзу...

Коментар головного агронома районного агропромислового об'єднання А. І. БОЙКА:

Цього року комплекс

«На своєму городі посіяв би»

ПОЛЬОВА ЛЕТУЧКА

руки! Більше того, вчасно пручені вітальні листівки, оголошені подяки, оперативне висвітлення результатів у «блискавці» стимулюють працю сіячів.

Сіба ранніх ярів показала, що ми не помилились. Орієнтир був такий: за темпами не гнатися, головне — якість. І ось-таки, щоб не розтягувати строки сівби, організували роботу в дві зміни. Сіяли цілодобово. До роботи безпосередньо на полі були залучені не тільки механізатори, а й спеціалісти середньої ланки, слюсарі, помічники бригадирів тракторних бригад. Навіть сам бригадир першої тракторної Микола Коровін сидів за кермом трактора. Добре попрацював і комсомольський секретар колгоспу Сергій ТКАЧЕНКО: на 120—130 процентів виконував норми на сівбі ячменю і віаса, причому з високою якістю.

Рано — ранці, коли механізатори ще збираються вийти в поле, у нас виходить кількахвилинна радіогазета. Дієвість ефірного рядка перевершила наші сподівання. Ось, наприклад, недавно кілька механізаторів невинно залишили свої робочі місця. Пропісочили нероб по радіо. Надалі вони ділом довели, що це була випадковість.

Але є й недоліки. Нам не вдалося добитися оперативного підбиття підсумків роботи: обліковці не остігали «переміряти» оброблені площі. А застарілі результати мало кого цікавили. На врахування ми й того, що недавно профком очолює новий голова, який забув про нашу традицію: вручати листівки — подяки сім'ям механізаторів. А ми йому про це своєчасно не підказали.

Секретар комсомольської організації колгоспу Сергій ТКАЧЕНКО:

Чотири тракторні бригади в нашому колгоспі. Найбільше молоді працює в першій і не дарма вона носить ім'я комсомольської — молодіжної. На ній і покладаємо найбільші надії на сівбі кукурудзи. Наші сподівання підкріплюються і тим, що цього року КМК тракторної працюватиме за бригадним підходом.

Особисто я вважаю, що сіяти кукурудзу ще рано. Такої ж думки наші спеціалісти і, думаю, не помиляються. Температура ґрунту ще не оптимальна.

Якщо говорити про проблеми, то нас турбує стан справ в тракторній бригаді № 3. У селі Крупському, де знаходиться ця бригада, з року в рік зменшується кількість населення, відповідно зменшується і кількість працюючих в бригаді. Вже став звичною допомогою інших колективів цієї тракторної в період важливих сіль-

Давайте повернемося у недалеке минуле. 65 центнерів зерна кукурудзи зібрали ми позаторік, 26 — торік. Відчуваєте різницю? Ми не внесли оптимальної кількості добрив, неякісно провели міжрядний обробіток, запізно почали збирати качанисту. І ось маємо результат — 26 центнерів з гектара. І це кукурудзи!

Сьогодні ми ще не сіємо. Запитайте мене, чи сіяти би я сьогодні, я б сказав: сіяти треба було починати 2—3 дні тому. Погода повністю сприяє.

І ще так. Цього року ми почали працювати за бригадним підходом. Не можу сказати, що ми відчували його переваги. Під час сівби нас традиційно «перекинули» на поля третьої тракторної, а ми на той час самі ще не обсіяли.

Член КМК ланки, механізатор тракторної бригади № 1 Володимир КУМЕНКО:

Я нічого прати допомогти не маю, добре розумію становище в селі Крупському. Але ж виходить, що допомагаємо собі на горе!

Пригадую, як минулого року ми робили міжрядний обробіток — долотування кукурудзяних полів. Ще не закінчили, як пролунав клич: «У Крупське, на підгортання!» Що поробиш? Переобладнали техніку, поїхали в Крупське, підгортали площі. Потім повернулися в свою бригаду, зняли підгортачі, поставили долота. Закінчили долотування, знову ставили підгортачі... Погодьтеся, неефективно використали і робочий час, і техніку.

Якщо відаерто, не вірою, що найближчим часом щось зміниться. Навіть бригадний підряд, який у нас запровадили цього року, мабуть, не здатний перебороти погані традиції.

В той же час не панікуємо, а стараємося, щоб зробити все необхідне для виконання своїх зобов'язань — зібрати 50 центнерів зерна кукурудзи з гектара. Техніка в нас давно готова, зараз перевіряємо її на надійність. Разом з ланковим переробили гідронасос на вал відбору потужності і уникаємо тим самим частих зупинок техніки через перегрівання масла в тракторі.

Словам, до сівби кукурудзи готові. І сіяти вже пора, та команди не було. На своєму городі вже давно посіяв би...

Агроном — практикант тракторної бригади № 1 Микола АНДРЕЄВ:

Нині закінчують Кіровоградський сільськогосподарський технікум підготовки керівних кадрів і через два місяці прийдуть сюди працювати агрономом першого відділку. Зараз на двомісячній практиці. Побував тут тиждень. Сі-

весняно — польових робіт в районі затягнувся. Низькі темпи на сівбі ранніх ярів призвели до того, що сівба кукурудзи в багатьох господарствах розпочалась пізніше оптимальних строків.

Здавалося б, за низьких темпів повинна бути хороша якість. Але й у цьому питанні багато прорахунків. Низька культура землеробства обертається, врешті, значним недобором урожаю. А ставити культуру землеробства на належний рівень — це справа не одного року.

Оперативно і з високою якістю сіяти качанисту в колгоспах імені Куйбишева і «Жовтень». Зовсім не розпочинали сіяти в колгоспах імені Шевченка, «Комуніст», «Родина», імені Литвинова.

Від автора. Розмова з механізаторами КМК тракторної бригади № 1 показала, що організація праці в колгоспі імені Шевченка потребує значного поліпшення. Особливо прикро те, що під сумнів ставиться робота за методом бригадного підряду, який за своєю суттю покликаний виховувати у механізаторів почуття господаря, відповідальності за доручену справу, забезпечувати високу організацію праці і, врешті-решт, — вагомий кінцевий показник. Підряд на словах, а не на ділі — на жаль, поки що тільки так можуть оцінити його механізатори тракторної бригади № 1.

Про це, а також про культуру землеробства, інші проблеми і хотілося поговорити з головою колгоспу Володимиром Семеновичем Павлюченком. На президиумі жаль, він не знайшов часу для бесіди. Що ж, чекатимемо письмової відповіді.

Що буде зроблено РАПО, аби підвищити темпи і якість сівби, зокрема, кукурудзи? Відповіді на ці питання від головного агронома райагропрому добулися так і не вдалося. Щоправда, одразу після нашої розмови А. І. Бойко вирішив поїхати в колгосп імені Шевченка.

І останнє. Прикро, що осторонь проблем КМК тракторної бригади № 1 колгоспу імені Шевченка залишається райком комсомолу. Для завідувача відділом комсомольських організацій РК ЛКСМ України Анатолія Стояна побачене і почуте того дня було справжнім відкриттям. Комітет комсомолу господарства на чолі з Сергієм Ткаченком у курсі справи, але, по всьому видно, зайняв не принципову позицію. Не зрозуміло і те, як саме комітет комсомолу збирається шефувати над тракторною бригадою № 3.

Матеріали польової летучки підготував А. БЕЗТАКА.

БРАКОРОБ,

ни, низький рівень конструкторської думки, тощо).

На підприємствах кілька разів у рік проводяться генеральні прибирання. З усіх закутків дістаються всілякі заготовки, деталі, напівдеталі, усе, чим затопарились кутки, стелажі, тумбочки і т. п. На радість окремих служб усе це йде в рахунок виношення плану по утилізації відходів виробництва. Але які ж це підходи, коли в них досвідчене око господарника одразу з гірністю відзначає, що усе це — недооброблені продукції основних і допоміжних виробництв (не треба ходити далеко за прикладом — у минулому номері «Молодого комунара» — «Метизи знову вивезли» — йшлося про це). Це прихований, неврахований брак.

Ну, а якщо ще брак врахований, допустимий, як не парадоксально це звучить — дозволений, запла-нований. Я очолюю комсомольсько-молодіжну бригаду по обробці алюмінію обробного виробництва

виробничого об'єднання «Дружбаш». Ми здійснюємо фрезерування, свердлування, нарізання різьби тощо. За конструкторським задумом деталь складна. Від нас вона йде уже на складання друкарської машинки. І чи то з оглядкою на ту технічну складність деталі сигментуються (так вона називається), чи з розрахунку на часту поломку верстатів, на низьку якість литва, чи на ось разом нам дозволено (!) допускати три проценти браку, на кожні 10 000 деталей у місяць 300 штук бракованих. Ми ж у місяць зі своєї вики (відходи на наладку, чи, скажімо, свердло обламалося) допускаємо браку усього 20—30 штук. Треба, щоб і цієї кількості не було. Робітники старшого покоління розповідали,

28 КВІТНЯ МИНАЄ 66 РОКІВ З ЧАСУ ВСТАНОВЛЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ В АЗЕРБАЙДЖАНІ

ЯК ЗНАК ТРИЄДИНОГО БРАТСТВА

Там, де сходяться кордони трьох братніх республік — Азербайджану, Вірменії і Грузії — над рікою Курою підноситься міст Пойлу, який назавжди увійшов в історію ще під двома назвами — «міст Дружби» і «міст Леніна».

Щороку молодь Закавказзя підзначає дату «другого народження» цієї споруди. Що ж стало приводом до цього?

У ЛЮТОМУ 1921 року порожню революції, намагаючись зупинити частини Червоної Армії, які йшли з Азербайджану в Грузію, зруйнували міст Пойлу. На надзвичайній нараді з цього приводу, де були присутні народний комісар шляхів сполучення Азербайджану Чингіз Ільдірим, Серго Орджонікідзе, командир залізничного батальйону В. Розборищов, мостобудівник М. Богданов та інші товариші, було вирішено підновити цей важливий об'єкт протягом трьох днів — цього вимагала складна обстановка. І не

інакше, як дивом видався багатомісячний факт, що вже через 70 годин міст Пойлу знову з'єднав обидва береги Кури.

Під керівництвом спеціаліста М. Богданова інтернаціональний загін із трьох більше як 500 робітників — азербайджанців, вірмен та грузинів, — дружно працюючи вдень і вночі, здійснив цей подвиг. Пролетарська столиця Азербайджану — Баку — забезпечувала будівельників усім необхідним, в першу чергу — металічними конструкціями.

Завершивши роботу, учасники будови одразу дали телеграму до Москви, у Кремль. Вони повідомили В. І. Леніна, що вирішили назвати підбудований міст його ім'ям... Ще через два дні вождь революції тримав у руках ще одну телеграму, підписану С. Орджонікідзе: «Над Тифлісом майорить прапор Радянської влади».

А міст в народі і понині називають вже не «Пойлу кьорпусу» (міст Пойлу),

а «Ленін кьорпусу» (міст Леніна) та «Дружбаш кьорпусу» (міст Дружби). Із року в рік навесні, коли все навколо розквітає, молодь трьох братніх республік проводить тут фестивалі, спортивні змагання, підбиває підсумки соціалістичного змагання, обмінюється досвідом.

В 1983 році газета «Правда» повідомила цікавий факт: керівник відбудови мосту М. П. Богданов того ж 1921 року повернувся до Москви і брав участь в обговоренні ескізів першого Прапора Центрального Виконавчого Комітету країни. В ході обговорення М. І. Калінін зауважив, що на Прапорі не вистачає символів будови. За пропозицією М. П. Богданова було вирішено: зобразити на ньому міст, який волею трьох братніх народів відродився з руїн і піднявся над білопінною Курою біля села Пойлу Казахського району Азербайджанської РСР навіки.

К. КЕРІМЛІ, студент КІСМУ.

Ленін редакції заповідної стінгазети «Енергобудівельник» головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» Ганна ГОЛЕНЬКОВА, Микола СІДІЛЬНИКОВ, Тетяна СОЗОНОВСЬКА, Ольга КАРАМУШКО знають, що їхню газету завжди з інтересом читають заводчани. І намагаються робити її змістовною, цікавою, яскраво оформленою.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

Світловодський район.

ВІН ТИМ І НЕБЕЗПЕЧНИЙ...

ПРИСКОРЕННЯ:
ПОШУК,
ІНІЦІАТИВА

Спорт

Іменем Гринчака

названо спеціальний приз

переможцю першої облас-

ної спартакіади «Здоров'я»

облагропрому серед ко-

лективів фізкультури.

Перший її етап пройде в бригадах, цехах, навчальних закладах, другий — у колгоспах, радгоспах, обласних об'єднаннях серед найсильніших спортивних бригад, спортивних сімей, третій — спартакіади райпо (багатоборства ГПО, футбол, волейбол, легка атлетика) з участю найсильніших спортсменів, керівників виробничих підрозділів, четвертий — фінали обласної спартакіади.

26 квітня в чотирьох зонах почнуться поєдинки футболістів — у Новомиргороді, Ульяновці, Олександрівці та Долинській. 17—18 травня — поєдинки з багатоборства ГПО, 24—25 — фінальні турніри волейболістів.

Команди, які займуть перші місця у змаганнях з багатоборства ГПО, отримають призи імені даці Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова та Героя Соціалістичної Праці Г. І. Ткаченко (турніри механізаторів і тваринників). А команді рапо, яка найкраще визначиться в комплексному заліку, наш прославлений земляк з Гайворонського району Герой Радянського Союзу Валерій Гринчак наприкінці травня вручить приз, що названий його іменем — велику фарфорову вазу з портретом звитязця, котрий здійснив свій подвиг, виконуючи інтернаціональний обов'язок на афганській землі.

Валерій Гринчак надіслав листа в облагропром, дякуючи згоду на встановлення цього приза:

«...Дозвольте висловити глибоку подяку за таке високе довір'я. Я вважаю його визнанням заслуг всіх радянських воїнів, які забезпечують безпеку кордонів нашої Вітчизни, подають інтернаціональну допомогу братньому афганському народові. Хотілося б, щоб під час проведення спартакіади знову і знову були згадані імена земляків-кіровоградців, які виконували свій інтернаціональний обов'язок в складі обмеженого контингенту радянських військ на території ДРА.

Прошу передати учасникам змагань найкращі побажання. Впевнений, що Спартакіада буде сприяти підготовці молоді до військової служби...».

Цей лист буде зачитуватись перед початком кожного виду спартакіадних поєдинків. Найбільш хвилююче слово скаже Валерій Гринчак, вручаючи переможцю приз свого імені.

Наш кор.

у 50-ті роки токар, що «загнав» найпростішу гайку, не міг приховати цього і виточити нову. У нього просто не було зайвого матеріалу. Все було на чіткому обліку. Сьогодні про це можна тільки згадати...

А я минулого місяця здав у відходи 400 деталей. Усе рекорд, посміхався я... Справді, 20—30 — об'єктивних, 300 — допустимих, а тут одразу 400! Причини? Невякісне литво. При обробці деталей утворюються раковини, тріщини. Говоримо про це з місяця в місяць, не даємо заспокоїтись ні ливарникам, ні керівництву заводу. Руками розводять — алюміній неважкий матеріал (поставили, мабуть, авіаційне, що друкарська машинка далеко не комп'ютер, особливою точності не потребує). Поставили ще на когось киває — свої об'єктивні чи суб'єктивні причини. Як бачимо, цілий ланцюг. І гірко посміхався — браковану деталь така маса народу виготовляє.

Треба цю традицію ламати! Я минулого місяця потрапив чимало нервів, але спого такі добився — усі 400 бракованих деталей (!) актували на ливарний цех. У них, у свою чергу, є право вимагати подібного покарання по ланцюгу, по інстанції. «Якби кожен на своєму місці працював трішки краще...» — кригадуємо гірку посмішку сатирика, і додаємо: «Якби кожен із нас не заспокоївся, домагався свого, навіть «по-лективний» брак ми б припинили випускати!». Бракороб, він і небезпечний сьогодні, що це далеко не хтось один, окремих, а так би мовити, зібраний образ. Колективний. Зрозуміло, від якості наших деталей залежить не тільки продуктивність робітників складального вироб-

ництва, а й товарні якості виробу. Отже, за якість треба боротись тільки колективно.

Є така думка, що збільшення кількості веде до зниження якості. Об'єктивна думка, звичайно. Проте її спростовує час. Я уне пісторав рому працюю бригадиром, і переконався, якщо продуктивно експлуатувати наше обладнання, буде і кількість, і якість. Ми ж не вміємо його експлуатувати... Сьогодні майже усі 12 верстатів, що обслуговує наша бригада, вимагають заміни оснащення, напівталого ремонту. Як правило, рідко верстат експлуатується усі 8 годин у зміну (5—6, а потім поламається, чи простояє через перебої з матеріалами). Проте у нас в бригаді питання стоїть так: верстат до роботи готувати до початку зміни і знаходити для цього 10 хвилин в обідню перерву. Верстат повинен працювати усі 8 годин! І результат: у наївній нам доведено найбільший ліній 11 850 штук деталей (як правило, робимо 11 200 — 11 500), а виготовимо їх

не менше 12 000 штук. А тепер підрахуємо разом, скільки їх можна було б виготовити, якби щодня працювати не 5—6 годин, а усі 8, якби не було 400 бракованих заготовок, якби була у цеху гаряча пода для миття деталей (через перемивання частину продукції здаємо у ВТК тільки з другого пред'явлення), якби ремонтники працювали за рухомим графіком і загодили верстати не в зміну, а до чи після, якби... Зрештою, і цього досить.

У спорті є термін: «На граві «фола». Значить, вести себе на майданчику грубо, але не настільки, щоб судді призначили штраф. Майже у межах правил. Такий гравець увесь час тримає і суддю, і інших гравців у напрузі. Щось подібне відбувається у нашій промисловості. Адаже ставлення до якості на деяких підприємствах сьогодні на такому рівні, що якщо різко підсилити

контроль, повернутися до вимог 30-річної давності, то дехто може не витримати. Дуже вже далеко ми зайшли у своїй безгосподарності, в лояльності до безгосподарників. Далі не підємо! Що стосується нас, ми створимо умови, щоб бракоробу було незатишно і неспокійно. І стверджуємо це від імені усіх членів своєї бригади. І так би встояли. Завжди. Без закликів, за роботу. За усунення конкретних недоліків, щоб теза: «Кожному — по праці» була не просто лозунгом, а стала нашою робочою програмою.

М. ГРИНЕНКО, бригадир КМК по обробці алюмінію обробного виробництва Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкмаш», член КПРС.

ШКОЛА: КРОКИ РЕФОРМИ

Директор з восьмого класу

Почав повністю забезпечувати себе кадрами навчальний завод, що діє при вініницькій середній школі № 25. Учні виконують обов'язки начальників цехів і технологів, бригадирів і нормувальників, контролерів ВТК. Є тут і свій директор — восьмикласник Валентин Шевчук.

Загалом, — говорить він, — на заводі зайнято близько 800 чоловік. В основному це мої ровесники, учні 7—8 класів. Робимо не навчальну, а серйозну продукцію, яка використовується у промисловості, — стоячки відеотерміналів, перемички електронних плат, електрощупи. Ці вироби поставляються нашим шефам — вініницькому об'єднанню «Термінал». Звідси, до речі, й назва шкільного заводу «Юний терміналець». Від бажаючих працювати в його цехах відбою немає. Довелось піти назустріч і учням четвертих—шостих класів. Вони тепер виконують допоміжні операції і дуже стараться, не допускаючи жодного випадку браку.

Ці слова підтвердило повідомлення по шкільному телебаченню. Поряд з бригадами старшокласників Івана Печипорюка та Ірини Харитончук у змаганні відзначилися учні простого класу на чолі з Олегом Янком.

Тут усе, як на справжньому заводі — взаємовідносини з суміжниками, звіти про виконання плану, аналіз затрат за господарськими показниками. В учнівському виробничому самоврядуванні, природно, немало елементів гри. Але гри цілком «дорослої», яка вимагає справжньої відповідальності, вміння швидко приймати самостійні рішення. Всього цього по-справжньому, без злишок на вік, вчать своїх підорішних шефи з «Терміналу».

Реалізуючи договір про співдружність, заводчані і педагоги одностайно прийшли до висновку, що найкращий метод професіоналізації і трудового виховання — дати школярам більше самостійних рішень у виробничих справах.

Робота «Юного термінальця», який має три цехи, оснащений сучасними верстатами, контрольно-вимірними приладами, інструментами, тісно зв'язана з шкільним тех-

нічним центром. Створити його допомогли спеціалісти «Терміналу» у співдружності з вченими Вініницького політехнічного і педагогічного інститутів. Дисципліни клас, навчальна телестудія беруть участь у навчальному і виробничому процесі. Вміння користуватися цією складною технікою підвищує якість знань, дає змогу прищеплювати учням необхідні практичні навички. Юні термінальці приступили до «навчання» двох промислових робіт. Відповідно до розробленої партисерами довгострокової програми політехнізації об'єднання передано школі й промислового ЕОМ. Тепер на її базі створюється автоматизована система управління навчальним і виробничим процесом, підготовкою кваліфікованих робітників за спеціальністю «оператор-програміст ЕОМ».

Немов продовженням шкільного заводу став спеціальний цех на «Терміналі», де створено 80 робочих місць для проходження старшокласниками своєрідного «курсу молодого робітника». Тут вони під керівництвом досвідчених наставників у відповідний час закріплюють набуті на шкільному заводі знання, виконуючи більш складну продукцію. Попад 100 кваліфікованих учнів уже працюють на підприємствах об'єднання, більш як 200 освоюють потрібні спеціальності в базовому ІІТУ, найбільш здібні за рекомендацією робітничого колективу підвищують знання в інституті.

Рентабельне ведення господарства допомогло шкільному заводу досягти прибутку — 8 тисяч карбованців, частина якого витрачається на подальше розширення і вдосконалення виробництва, придбання технічних засобів навчання.

— Ми тепер бачимо, що в підготовці робітничої зміни обрали правильний напрям, коли поряд з школою у виробничому процесі бере участь весь наш трудовий колектив, — говорить заступник генерального директора об'єднання В. Г. Сиваш. — Затрати об'єднання на виробничу навчання школярів, і до цього чималі, повертаються нам з лишком.

Є. ЗАХАР'ЯШ, кор. РАТАУ.

У «МОЛОДОМУ КОМУНАРІ» за 25 березня цього року було надруковано фейлетон під заголомком «Кіровоградський «метрополітен». Причиною появи такого матеріалу була велика кількість відкритих каналізаційних люків в обласному центрі.

Півміра

З Кіровоградського та Ленінського райвиконкомів міста надійшли офіційні повідомлення. Товариші В. Є. Александрович та Л. І. Фенько стверджують, що описані факти мали місце. Керівникам ДЕУ, виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства та підприємства «Кіровоградтепломережа» показано на недоліки. Відповідними службами замовлено і прийнято для виготовлення на заводах міста 250 штук каналізаційних люків і 150 решіток для подальшої їх установки на вулицях міста.

Начальник виробничого управління водопровідно-каналізаційного господарства Ю. А. Табачний повідомив, що своєчасний ремонт вказаних у фейлетоні каналізаційних кришок, не був зроблений у зв'язку з відсутністю люків. Станом на 15 квітня 1986 року ремонт каналізаційних кришок за вказаними адресами здійснено.

Здавалося б усе нормально. Дано вказівку,

виправлено недоліки. Однак, є підстави сумніватися у виконанні робіт у повному обсязі. Дійсно, у багатьох місцях люки закриті, але по провулку Ленінському чогось цього не зроблено. На вулиці Щорса, біля дитсадка «Білочка», через день після надходження згаданого повідомлення у каналізаційний отвір велику гілку (хоч якесь застереження). Якщо ця гілка підіймає (вона має саме такий вигляд),

Ліній МР
Висвітлює

то усуньте небезпеку — загорніть криницю землею. Скільки ми часом говоримо про героїзм лікарів, котрі врятували людину (і шана ця заслужена), але чому не приймаємо заходів, що призводять до нещасних випадків.

У місті ще багато відкритих люків, і редакція не збирається бути пободирем: порядок треба наводити скрізь. Тов. Ю. А. Табачний пояснює невчасний ремонт відсутністю люків. Ми не випадково вміщуємо фотографію. Більше 50 люків (частину з них ми бачили на знімку) ми нарахували біля будинку № 37 по вулиці Жовтневої революції. Якщо, скажімо, кришки від одного з них перекотилися за п'ятдесят метрів, по той бік згаданого будинку, то можна без будь-яких ускладнень паркувати як по провулку Ленінському. А якщо ще трохи докласти зусиль, то можна повністю чистити порідку.

В. АФНАСІЄНКО, Фото В. ГРИБА.

МИ — ЗА МИР!

НІЯКИХ ВИПРАВДАНЬ ЖОРСТОКОСТІ

Тобі, ровеснику, відомо, яке криваве злодіяння проти суверенної Лівії вчинили мілітаристи США на чолі з президентом Рейганом і при пособництві Великобританії. Вибухи бомб розітнули небо над мирною країною, забрали людські життя — дітей, жінок, стариків. Їх не повернути. І немає ніяких виправдань нелюдському акту жорстокості — усе прогресивне людство обурене цим до глибини душі.

Вогонь зла треба гасити вчасно, ще сьогодні його можна згасити, але про завтрашній день так само тверджувально говорять всі важче й важче. Сили миру, прогресу, доброї волі зобов'язані запобігти можливим повторенням скоєному, як і ще страшнішому — загибелі людської цивілізації. Для цього треба зміцнити наші шеренги, спільно виступати проти насильства у будь-яких його проявах.

Ми, члени клубу інтернаціональної дружби, хочемо зробити свій посильний внесок у справу миру і закликаємо інших наслідувати — зароблені на базових підприємствах, у колгоспах та радгоспах гроші, переаховувати до Фонду миру, на допомогу дітям Лівії.

Члени клубу інтернаціональної дружби СШ № 14 імені Г. Димитрова БОГАЙЧУК, ТОПОР, МАХОРІНА та інші — усього 9 підписів.

м. Кіровоград.

Суботній КУР'ЄР

СТОРИНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

ЛЯДАЧ, як він часом гадає, не підготовлений до того, щоб ходити в театр. Що відбувається? Чому термін «молодь і театр» став проблемою? Навіть на виставах, безпосередньо розрахованих на молодого глядача, ледве набирається нівзала. Ось про це ми й вирішили поговорити з режисером театру імені М. Л. Кропивницького Олегом Степановичем ПАТЯЖНИМ.

Хто заповнить напівпорожній зал?

О. ПАТЯЖНИЙ: Не сьогодні виникла ця проблема. І не тільки під самої молоді залежить неувата до театру.

КОР: Зараз ви скажете про школу, громадськість, сім'ю. Все це так. Але... Олегу Степановичу, мовляв, досить ігнорувати, що від самої людини багато залежить?

О. Н.: Багато. Але не все. Не треба скидати з рахунку такий важливий фактор як виховання особистості. Не примушуйте мене говорити банальності, але все починається з сім'ї, з атмосфери, в якій живе молоді. А життя зараз настало хороше. Таке хороше життя приносить не завжди вітні результати. Молоді люди дуже багато дозволяється. В сім'ї їй вирощують, так би мовити, в тепличних умовах. Роль молоді у суспільному житті подекуди зводиться до того, щоб вчитися добре. А навіщо вчитися — ніхто не задумується. Школа ж перетворилася на навчання в повинності, тобто в процес, вільний від інтересу, захопленості. Для того, щоб молоді стала іншою, потрібні їй пошарити цей інтерес. Ажте приходить у доросле життя люди, яким нічого не цікаво, які втрачають чийсь малий почуття відповідальності за свої вчинки. Молоді, яка приходить на все готовеньке, вважає, що суспільство повинно щось робити для неї, а вона нічим не зобов'язана. Я говорю, звичайно, про певну частину молоді.

КОР: У чому, ви гадаєте, причина такого становища?

О. Н.: Одна з причин, я вже говорив про це, — втрата відповідальності. З дитинства, з самого початку за хлопця чи дівчину все вирішують інші. Бабуся, наприклад, приведе в музичну школу чи в секцію гімнастики, настане час — школа, а в школі теж багато що вирішуватимуть педагоги. Я переконаний, що звідси починається конформізм, байдужість. Тема конформізму останнім часом глибоко хвилює наш театр, саме тому ми й включили до нашого репертуару п'єсу «Вільна тема» Чхайдзе. Го-

дина героїня вистави грузинська школярка Маріка теж росла в тепличних умовах. Забезпечена родина, батько інженер. На шість, Маріка — людина, яка вміє думати. З дитинства її оточували книжки, і Маріка вичитувала в них те, що інші не помічали.

КОР: Здається, Григорій Козинцев говорив своїм студентам: «Я не буду вчити вас зніматися в фільми, я спробую навчити вас думати».

О. Н.: Так, так. Саме про це я й хотів сказати. Треба навчити людину думати. Мислення людини — це завжди індивідуальність. Мене дратує бездумність у спілкуванні.

КОР: Що ви маєте на увазі?

О. Н.: Ну, наприклад, спілкування на рівні дискотек, що зовсім виключає індивідуальність.

КОР: Ви проти дискотек?

О. Н.: Коли відверто, я більше прихильник аеробіки, а не дискотек. Ні, я не проти дискотек, але потрібно знайти такий хід, щоб розкрити індивідуальність. Розумієте?

КОР: А як ви гадаєте, театр може розкрити індивідуальність свого глядача, чи мовля лише про актора?

О. Н.: Не лише. Театр вчить людей мислити, ми вже говорили про це. У всякому випадку, він повинен це робити. Ми живемо в раціоналістичну епоху. І в такий час особливим пажливо, які думки будуть закладені в голови молоді, стане молоді людина свідомим борцем чи байдужим спостерігачем. До речі, світова історія показує, до чого призводить тривале байдуже споглядання. До фашизму по-приходить! Ось так. Не випадково сьогодні так великий інтерес до театру політичного!

КОР: Олегу Степановичу, давайте повернемося до проблем нашого театру.

О. Н.: А ми від них і не відходили. Все, про що говорилось вище, це наші проблеми. Щоденні. Чому

в залі мало молоді? Чому її не турбує те, що відбувається на сцені?

КОР: Зовсім не турбує?

О. Н.: На шість, бувають винятки. Сьогодні в театрі піднесено увагою користується вистава

«Вільна тема».

КОР: Вибачте, переб'ю. Мені доводилось чути досить негативну думку щодо самого сюжету. І уявіть собі, від педагогів.

О. Н.: Якщо відносно того, що в житті так не буває, то мені теж доводилось доводити до цього. Все та ж інерція мислення більшої педагогів: як це так — кидати тін на всю систему народної освіти! В житті такого не буває! Мені така позиція нагадує гумореску Павла Глазого: «задавши Отелло життя і стоїть співає». Якщо не буває такого в житті, щоб чесна, розумна дівчинка «заблудувалася» проти непорядності і конформізму, то повинно бути! Хіба функція мистецтва в тому, щоб зображувати тільки те, що «буває»? Нудно жити б стало.

КОР: А як сприймається ваша вистава тими, кому вона адресована?

О. Н.: По-різному. Між іншим, ми намагаємося «організувати» показ, тобто щоб спектаклі переглядали колективно школярі, учні ПТУ, студенти. Щоб виникли колективні суперечки, розмови. Запам'ятаюся мені, як виставу переглядали учні школи № 24. Вони прийшли разом з батьками, вчителями. Ми відчували гарячу реакцію залу на події. Їм було цікаво. І акторам приємно було спілкуватися з такою аудиторією. А згодом прийшли на перегляд студенти машинобудівного технікуму. Реакція була доволі протилежною. Їм не було ніякого діла до вистави, до її проблем. Їх не хвилювала ні доля Маріки, нічого. Було боляче за п'єсу, за театр, за акторів. Одним словом, повинні відчувати культуру. Подібні ситуації, як це не прикро, частенько зустрічаються.

КОР: Я розумію вас. Мені теж дратує, коли на питання, чи давно відвідували театр, який-небудь прихильник дискотек з презирством говорить: а що там дивитися! Можна подумати, йому є з чим порівнювати!

О. Н.: Звичайно, як режисер театру імені Кропивницького, я розумію, що в подібній реакції в першу чергу винен театр. Нам зараз важко. Не будемо вдаватися в подробиці, звужувати вини на попереднє керівництво. Скажу лише, що людині, яку довго відбивали від театру, не так легко повернути до нього своє обличчя. Скажіть, ви часто буваєте в нашому театрі?

КОР: Ну, я в рахунок не йду. Мене професія зобов'язує, а ось моя знайома подивилася колись в театрі «Перший гріх» і сказала, що це був її останній гріх. З тих пір до театру не ходить... І все-таки, Олегу Степановичу, становище повинно змінитися.

О. Н.: Воно й зміниться. Я оптиміст. Переконавшись, настане час, коли глядачі на далеких відступах до театру запитуватимуть про зайвий квиток. Коли це буде, не знаю. Але мусить бути.

КОР: Щоб привернути увагу до театру, потрібне щось несподіване. Відкриття. Про яке відкриття мрієте ви?

О. Н.: Певно, говорити про відкриття було б великим нахабством. Кожна вистава повинна стати від-

критим, але говорити про це повинен глядач. Лише він може визначити, що це відкриття.

КОР: Тоді бажано вам такого глядача... І останнє, Олегу Степановичу, чим порадуєте найбільшим часом людей, які театр люблять?

О. Н.: Тільки що відбулася прем'єра вистави «Езон» («Лісця і винограда»). Закінчується робота над «Березовою гілкою» Ю. Візбора. В роботі оперета Стріжинського «Холопка». Одна з головних прем'єр наступного театрального сезону — «І довше віку триває день» за Ч. Айтматовим. Є й задуми. Тож до зустрічі в театрі, і не лише за обов'язком.

Бесіду веде
В. ЛЕВОНЧО.

ТВОРЧИСТЬ

«ЛЮБОВ, КОМСОМОЛ І ВЕСНА»

Село Кам'янець Новоархангельського району... В роки далекої громадянської тут розміщувався штаб легендарної 1 кінної армії. Цієї весни Кам'янець одним із перших прийняло естафету Всесоюзного фестивалю самодіяльної народної творчості. Фестиваль почався на центральній площі села перед сільським будинком культури, що того дня був прикрашений лозунгами, квітами, емблемами. Але ще задовго до відкриття фестивалю присутні могли побачити на виставці образотворчого мистецтва, спортивних змагань, послухати музику, що весело злітала над селом: грав духовий оркестр Кам'янецького. Потім фанфари сповістили про початок свята, в урочистій частині взяли участь партійні і громадські працівники Новоархангельського району, ветерани війни та праці, учасники художньої самодіяльності. Делегації з усіх сіл району поклали вінки до підніжжя пам'ятника Невідомому солдату. Після цього в клубі силами учасників художньої самодіяльності Кам'янецького і районного будинку культури, зокрема

народного самодіяльного ансамблю танцю «Віночки», хору-ланки Торговицького сільського будинку культури, був даний великий концерт. Всього в ньому взяло участь 253 чоловіки; 14 колективів тільки з одного Кам'янецького сільського будинку культури.

У виконанні самодіяльних артистів прозвучали пісні О. Пахмutowої, М. Блантера, В. Вереща, П. Асдоніцького. І знову ми дивувалися нестаріючій молодості таких пісень, як «Летите, голуби» І. Дунаєвського, «Любов, комсомол і весна» О. Пахмutowої, які виконав вокальний ансамбль Кам'янецького СШ (керівник В. Тонконоженко). Лірично зашуміли «Берези» М. Фрадкіна у виконанні чоловічого вокального ансамблю Кам'янецького СБК (керівник В. Фіцан). «Троїсті музики» Кам'янецького СКБ з душею виконали українську народну пісню «Дівчино-перелясавко», а А. Коабасюк і О. Галата проспівали пісню «Прекрасное далекое» О. Рибникова з фільму «Гостя з майбутнього».

У фіналі всі учасники концерту виконали пісню О. Пахмutowої «Пока не поздно». І схвильовані дачі відхилили заклик при-
співай:

Сонячному дню —
Да, да, да!
Ядерному вар'яну —
Нет, нет, нет!

Н. КРАВЧЕНКО,
методист обласного
науково-методичного
центру.

Новоархангельський район.

Аматорська кіностудія при Кам'янецькому середній школі заснована в 1980 році. Апаратура була закуплена на кошти нолгоспу імені Калініна. Знятий учнями фільм «Пам'ять про них вічна» розповідає про відкриття меморіального пам'ятника загиблим воїнам-односельчанам та воїнам-визволителям. Фільм

був відзначений грамотою на обласному огляді-конкурсі. Спільно з аматорською студією «Піонер» Новоархангельського будинку піонерів створено фільм «Юрій Піддубний розповідає» — про лауреата премії Ленінського комсомолу механізатора нолгоспу імені Калініна, учасника XII Всесвітнього фес-

тивалю молоді та студентів у Москві Юрія Піддубного.

В. НЕРЕКЕША,
керівник студії.

На знімку: В. Н. НЕРЕКЕША зі студійцями В. ТКАЧУКОМ, В. СНОВІДОЮ та В. КРОПІВНИКОМ знімають передового механізатора нолгоспу В. ОСАДЧУКА. Фото В. ГРИБА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

МЫ ЖЕЛАЕМ СЧАСТЬЯ ВАМ

Музыка С. НАМИНА.

Стихи И. ШАФЕРАНА.

В мире, где кружится снег шальной,
Где моря грохот крутой волной,
Где подолгу добрую ждем порой мы весель,
Чтобы было легче в трудный час,
Очень нужно каждому из нас,
Очень нужно каждому из нас, что счастье есть.

ПРИПЕВ:

Мы желаем счастья вам,
Счастья в этом мире большом!
Как солнце по утрам,
Пусть оно заходит в дом!
Мы желаем счастья вам,
И оно должно быть таким:
Когда ты счастлив сам —
Счастьем поделись с дружиной!

В мире, где ветрам покой нет,
Где бывает обманчив рассвет,
Где в дороге дальний нам часто снится дом,
Нужно, чтоб в грозу и в снегопад
Чей-то бесконечно добрый взгляд,
Чей-то очень добрый взгляд согревал теплом.

ПРИПЕВ:

В. о. редактора

В. АФАНАСИЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені І. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.